



Nicaragua 2011

Het jaar van de Presidentsverkiezingen

Ontwikkelingssamenwerking

Aan het eind van het jaar blikken we terug op wat er in 2011 belangrijk was voor de werkomstandigheden van ons project in Estelí in Nicaragua.

De balans van de situatie van de rechten van de mens in Nicaragua, geeft dit jaar een verslechterend beeld te zien, met name wat betreft de klassieke burgerlijke en politieke rechten. In het afgelopen jaar heeft CENIDH weer talloze voorbeelden van ongelijkheid en machtsmisbruik aan de kaak gesteld. Hierbij heeft CENIDH steeds getracht haar objectiviteit te bewaren en constructief kritisch te zijn. CENIDH heeft zich in gelijke mate ingezet voor zowel de sociale rechten van de mens, als de klassieke rechten van de mens. Op het gebied van de sociale rechten kwam zij onder andere op voor het recht op gezondheid, goede arbeidsvoorwaarden en arbeidsvoorzieningen, onderwijs, woning en verbetering van de kwaliteit van leven, in huiselijke kring en op de werkvloer.

Op het gebied van de klassieke rechten van de mens maakte CENIDH zich sterk voor de effectieve uitoefening van de vrijheid van meningsuiting, beweging en organisatie. Helaas heeft het politieke systeem hevig te lijden gehad onder een institutionele crisis door de constante schending van de grondwet van de Republiek en ondermijning van de rechtstaat in al haar verschijningsvormen, parlement, rechterlijke macht, algemene rekenkamer, en hoge kiesraad. Door zijn kandidatuur voor het presidentschap schendt de zittende president de grondwet, omdat die dit verbiedt.

Ook dit jaar is het volk van Nicaragua getuige geweest van machtsconcentratie ten gunste van het FSLN en de liberale PLC, die sinds 1999 een pact hebben gesloten om onderling de macht te verdelen. De rechterlijke macht, de algemene rekenkamer, en de hoge kiesraad vertegenwoordigen de belangen van deze

twee partijen, een situatie die duidelijk indruist tegen de rechtstaat. Deze machtsconcentratie is vooral van belang geweest in de aanloop naar de algemene verkiezingen op 6 november. Een andere vorm van machtsmisbruik in de context van de presidents- en parlementsverkiezingen is het gebruikmaken van overheidsmiddelen ten gunste van de kandidatuur van Ortega, een kandidatuur die dus illegaal is. Daarbij komt het optreden van de Nationale Politie in bepaalde gemeenten waar de bevolking haar fundamentele recht opeist tot het verkrijgen van haar identiteitskaart om te kunnen stemmen. Deze en andere genoemde misstanden werden voortdurend door CENIDH aan de kaak gesteld.

De Nationale Politie

Tot nu toe was de Nationale Politie één van de organisaties die nog een zekere onafhankelijkheid aan de dag legde. Echter gedurende de loop van dit jaar, vooral in de aanloop naar de algemene verkiezingen op 6 november, zag men een politie die steeds meer onderworpen was aan de wil van de regering van president Daniël Ortega, wat tot uiting kwam in haar gewelddadig optreden tegen diegenen die bij diverse manifestaties het herstel van de rechtstaat eisten en respect voor de mensenrechten vroegen.

De houding van de politie was vaak intimiderend en repressief te noemen, waarbij ze voor de registratiekantoren waar men zijn identiteitskaart (cédula) moest ophalen, blokkades oprichtte tegen sympathisanten van een der oppositiepartijen, en dit met het argument de bescherming van de functionarissen van de kiesraad. Tegelijkertijd echter liet de politie sympathisanten van het FSLN hun gang gaan, meestal leden van de Juventud Sandinista (Sandinistische Jeugd) die op elk moment charges konden uitvoeren tegen tegenstanders, de publieke weg in bezit namen, het vrije verkeer belemmerden en publieke gebouwen bezetten. Het verkrijgen van deze cédula, die nodig is om te kunnen stemmen, heeft in het hele land

Inhoudsopgave

Ontwikkelingssamenwerking

- Nicaragua 2011, het jaar van de Presidentsverkiezingen p. 1/2
- Kamal, de lange weg naar staatsburgerschap p. 3/4

EIRENE Nederland

- Van de Voorzitter p. 4/5
- Beleidsplan 2012-2017 p. 5/6
- Werkgroep 2035 p. 8

Vrijwilligerswerk buitenland

- Reflectieweek in Noord-Ierland p. 6

Burgervredeswerk

- 30 jaar Internationale Vredesbrigades p. 7

tot geweld geleid. Sympathisanten van het FSLN werden begunstigd bij het verkrijgen van deze cédula via haar politieke secretarissen, terwijl sympathisanten van andere partijen werden tegengewerkt bij het verkrijgen ervan. Ook hiertegen heeft CENIDH bij voortduring geageerd.

Na de verkiezingen

De voorzitter van de kiesraad heeft zittend president Daniel Ortega (FSLN) uitgeroepen tot winnaar van de verkiezingen. De president heeft ruim 62 procent van de stemmen gekregen, terwijl Fabio Gadea (PLI) met ruim 30 procent tweede is geworden. De PLC van Alemán zou met zijn uitslag, 6 procent van de stemmen, uitgespeeld zijn in de politiek. De twee andere liberale kandidaten komen niet aan 1 procent van de stemmen.

Waarnemers

De Nicaraguaanse vertegenwoordiger van Transparency International, Etica y Transparencia (EyT), heeft in zijn eerste rapport verklaard dat de uitslag niet eerlijk, niet terecht en niet geloofwaardig is. EyT deed die uitspraak aan de hand van elf internationale criteria. Ze zegt dat er niet de minste garanties waren voor de betrouwbaarheid en transparantie van de telling van de stemmen.

De waarnemers van de Europese Unie kwamen met een kritisch rapport dat er niet om loog. In slechts 63 procent van de gecontroleerde stembureaus was het tellen van de stemmen positief te noemen. Er zijn veel onregelmatigheden geconstateerd en er zijn duidelijk blokkades opgeworpen voor met name oppositiepartij PLI, de grootste concurrent van de FSLN van Ortega. De Spaanse europarlementariër en leider van de delegatie Yañez zei het samenvattend als volgt: "Het is zonder twijfel dat de heer Ortega en het FSLN de verkiezingen hebben gewonnen. Maar ik zeg niet dat hij gewonnen heeft op een zuivere en transparante manier. En waarom zoveel obstakels als de FSLN zelf zeker was van zijn zaak in de peilingen?"

De voorzitter van de OAS, de Organisatie van Amerikaanse Staten, een van de internationale waarnemers bij de verkiezingen, verklaarde op de verkiezingsavond telefonisch aan Ortega dat in Nicaragua de democratie en de vrede vooruit zijn gegaan. Hij prees de rijpheid waarmee de Nicaraguanen hadden gestemd. Het eindrapport maakte echter ook duidelijk dat een aantal waarnemers op meerdere plekken in het land gehinderd waren bij hun werk. CENIDH heeft ook, hoewel het haar officieel niet was toegestaan, de verkiezingen waargenomen. Landelijk gezien waren er ongeveer 1200 promotoren in de weer om te posten bij de stembureaus en om eventuele onregelmatigheden te registreren. Ook waren de CENIDH-kantoren opengesteld om eventuele onregelmatigheden te melden. Ook CENIDH is tot de conclusie gekomen dat er op talloze plaatsen in het land fraude is gepleegd tijdens de stemprocedure.

Gewelddadige nasleep

De president vierde zijn overwinning in Managua en maande de oppositie en haar aanhangers om hun verlies te accepteren, zoals hij dat ook bij eerdere verkiezingen heeft gedaan. Aanhangers van de liberale oppositiepartij PLI legden zich niet bij de uitslag neer en gingen in Managua de straat op om tegen de uitslag te protesteren en zouden daarbij aangevallen zijn door aanhangers van de FSLN en ME. In Siuna, in het noord-westen van het land, vielen bij een protestdemonstratie volgens de krant El Nuevo Diario twee doden en zeven gewonden, onder wie vijf politiemensen, nadat demonstranten verbindingswegen hadden afgesloten. Volgens de politie hebben de demonstranten bij een poging van de ME om de blokkade op te heffen met geweren en pistolen op hen geschoten.

In Cusmapa vielen vijf doden bij gevechten tussen politie en bevolking. In La Concha, een dorp dichtbij Masaya, vielen minstens twaalf gewonden en werden achttien mensen gearresteerd bij een treffen tussen bewoners en de politie. Ook hier protesteerden de bewoners tegen de uitslag

van de verkiezingen. Via de radio kwamen steeds meer meldingen binnen over onregelmatigheden in stembureaus bij de zondag gehouden verkiezingen. FSLN-aanhangers zouden in stembureaus in Masaya extra stembiljetten verstoopt hebben tussen de stapel biljetten die vervoerd zou worden naar het telcentrum. Ook zouden mensen meerdere malen gestemd hebben, nadat ze hun duim niet met inkt gemarkeerd hadden gekregen. Er was extra vervoer om deze mensen naar andere stembureaus te brengen. In het dorp El Carrizo, een afgelegen gemeenschap bij San José de Cusmapa in het noordwestelijke departement Madriz, werden drie leden van dezelfde familie vermoord en twee gewond door politie en mensen van de FSLN. En zo waren er nog vele andere verhalen, zowel uit kleine dorpjes als in de hoofdstad Managua.

Hoe nu verder?

De komende vijf jaren zal uitwijzen welke gevolgen deze verkiezingsuitslag zal hebben voor het voortbestaan en de vorm van de huidige staatsinstellingen. De FSLN heeft de absolute meerderheid in het parlement (62 van de 90 zetels) en kan dus elke wet aannemen die haar goeddunkt. Aardige bijkomstigheid hierbij is dat van de 62 fractieleden er 33 vrouw is! Duidelijk is dat er een strijd gaande is tussen de klassieke grondrechten en de sociale grondrechten. Het lijkt wel of deze verschillende mensenrechten elkaar steeds weer bijten en vechten om de prioriteit. Prioritering van de ene soort gaat meestal ten koste van de andere soort. De vraag is alleen welke rechten bij onderlinge tegenstrijdigheid moeten prevaleren. Klassieke mensenrechten zijn vaak het stokpaardje van rechts en sociale mensenrechten het stokpaardje van links. In dit verband is het afwachten wat er in het komende parlementaire jaar en volgende jaren zal gebeuren qua wetgeving. Daarover zal het met name gaan bij de controverse tussen regering en oppositie. President Ortega heeft al aangekondigd president te willen zijn van alle Nicaraguanen en zich in te zetten voor consensuspolitiek. Naar het zich laat aanzien lijkt de

wens vooralsnog de vader van de gedachte te zijn. Het is de vraag of de oppositie hierin meegaat, of dat ze, omdat ze de minderheid in het parlement heeft, zich vooral zal richten op buitenparlementaire acties om haar eigen wensen kracht bij te zetten.

Over sociale mensenrechten gesproken, ik kijk regelmatig naar de verschillende tv-zenders uit Nicaragua, de een tegen Ortega, de ander vóór Ortega. Op Multinoticias tv, een pro-Ortega-zender zag ik de laatste dagen, dus ná de verkiezingen,

verschillende reportages over het uitdelen door de regering van (ditmaal) 5500 eigendomsstelsels voor stukjes land (een probleem dat al jaren speelt), zinken daken voor huisjes, zelfs complete huisjes (viviendas solidarias), voedselpakketten voor de moeders van vroegere, tijdens de revolutie in de jaren '70 gesneuvelde strijders (Madres de Héroes y Mártires); beelden van kinderen die in een nieuwe doorlopende kermis (parque de diversión) van allerlei attracties gebruik kunnen maken en een speeltuin (parque de la niñez) waar kinderen kunnen spelen en

vermaakt worden door clowns en ander vertier, waarbij bisschop monseñor Eddy Montenegro ook nog het woord voerde. Dit soort informatie lees of zie je nooit op rechtse zenders of kranten, en dat is natuurlijk ook een politiek statement, het negeren van goede dingen die gebeuren door toedoen van de regering. Kortom, polarisatie alom.



Hielke Wassenaar
Projectcoördinator CENIDH-Esteli

Kamal

De lange weg naar staatsburgerschap

In dit artikel, geschreven door Ingrid Halbritter van Pharos, vertelt zij het ontroerende verhaal van Kamal, een stateloze man in Bosnië-Herzegovina, die na een lange weg uiteindelijk het staatsburgerschap krijgt toegewezen.

Nooit zal ik het moment vergeten waarop mijn man Alija naar huis kwam en een lichtblauwe envelop uit onze brievenbus meebracht. Enveloppen van deze kleur bevatten altijd post van een administratieve dienst. Deze keer ging het om post van het ministerie van Binnenlandse Zaken van Travnik. Ik bereidde me geestelijk voor op weer een nieuwe afwijzing van het verzoek tot naturalisatie, dat ik namens Kamal Kojadin had ingediend, en las de tekst vluchtig door. Maar er stond: „...besluiten wij uw bezwaar ontvankelijk te verklaren en keuren wij de inschrijving in het geboorteregister alsnog goed. Deze beslissing is definitief.” Alija en ik maakten een vreugdedansje, sprongen op zijn motorfiets en reden in vliegende vaart naar Kamal Kojadin om samen met hem zijn eerste verjaardag als staatsburger van Bosnië en Herzegovina te vieren. Op deze dag had hij zijn leven lang gewacht! Sinds 1976 woonde hij in voormalig Joegoslavië, en nooit was hij erin geslaagd het staatsburgerschap van dit land of, naderhand, van een successistaat te verkrijgen, om de simpele reden dat men hem na zijn geboorte niet bij

de burgerlijke stand had aangegeven. Aan een administratief verzoek kon niet worden voldaan. En dat was het dan.

Leven als stateloze betekende voor hem te moeten leven als iemand die niet bestaat. In principe verbleef hij overal illegaal. Toen het voorlopig reisdocument dat hij in Libanon had verkregen, was komen te vervallen, kon hij niet meer legaal naar het buitenland gaan. Trouwen met de vrouw van wie hij hield was niet mogelijk. Zijn drie zonen hadden officieel geen vader en konden zijn naam niet dragen. Hij kon nooit een rijbewijs halen, nooit officieel een woning huren, nooit een reguliere baan krijgen, nooit een bankrekening openen. En zijn leven lang werd hij door de vraag gekweld: Wie ben ik eigenlijk? Ben ik echt het biologische kind van mijn ouders? Waar kom ik vandaan? Toen zijn vrouw op jonge leeftijd aan kanker overleed en de kinderen bij pleeggezinnen werden ondergebracht, kwam hij als vertaler terecht bij een hulporganisatie uit de Arabische regio. Arabisch is namelijk de taal waarmee hij in Libanon is opgegroeid en die hij op school heeft geleerd. Toen ook deze job ophield en hij ernstig ziek werd, ging hij naar de universiteitskliniek in Sarajevo. Aangezien hij noch geld, noch ziekteverzekering bezat, herinnerde

hij een arts eraan dat deze de eed van Hippocrates had afgelegd. Hij werd behandeld en knapte weer helemaal op. Uiteindelijk belandde



Kamal poseert trots met zijn inschrijving in het geboorteregister

hij in de situatie, waarin iedereen terecht komt, die zo diep valt dat je eigenlijk niet dieper meer kunt vallen: als bedelaar op straat en in een huis dat door Roma was gekraakt. Daar woonde hij in een kamertje zo groot als een inloopkast.

Aangezien hij stateloos was, voelde geen enkel land zich voor hem verantwoordelijk. Toegang tot sociale voorzieningen had hij niet, alleen tot de gaarkeuken van Caritas, waar hij van maandag tot vrijdag een

vervolg van pagina 3

maaltijd kreeg en kon douchen. Eind juli van dit jaar heb ik namens Kamal een naturalisatieverzoek ingediend bij het bevoegde ministerie van Binnenlandse Zaken van het kanton Travnik. Travnik, gelegen in centraal Bosnië, is de stad waar Kamals vader in 1910 is geboren. Bovendien beriep ik mij op het geldende nationaal recht dat bepaalt dat iemand recht heeft op staatsburgerschap van Bosnië en Herzegovina (BiH), wanneer op zijn minst een van beide ouders de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina bezit. Kamals vader is geboren in het gebied van de huidige staat Bosnië en Herzegovina. Destijds viel dit onder Oostenrijks-Hongaars beheer, vervolgens ging het over in het Koninkrijk Joegoslavië, aansluitend daarop in de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië, voordat BiH in 1922 onafhankelijk werd. De inwoners van dit gebied wisselden als het ware automatisch van nationaliteit op grond van rechtsopvolging. En aangezien men de vader van Kamal nooit het staatsburgerschap had ontnomen en hij dit evenmin zelf had opgegeven, sprak het naar mijn mening vanzelf, dat hij dit de jure nog steeds bezat, ook al was hij inmiddels overleden en had hij na 1945 nooit meer een voet in het land gezet, waardoor hij ook niet in de burgerlijke stand stond ingeschreven.

Dit zou eigenlijk voldoende reden moeten zijn om zijn zoon alsnog het staatsburgerschap toe te kennen. Daarna ontdekte ik artikel 15 in de Algemene Verklaring van de Rechten van de Mens: „Een ieder heeft recht op een nationaliteit“. En bij nader onderzoek op internet stuitte ik op het internationaal aanvaarde VN-Verdrag tot Beperking der Staatloosheid! Bosnië en Herzegovina had dit verdrag geratificeerd. Bovendien was in de grondwet van 1995 vastgelegd dat Bosnië en Herzegovina de internationaal erkende en elementaire mensenrechten zo strikt mogelijk zou waarborgen. In de grondwetstekst trof ik zelfs een directe verwijzing aan naar dit verdrag. Volgens mijn interpretatie had dus internationale bescherming van de mensenrechten voorrang op nationale wetgeving. In het verdrag wordt een beroep op de contracterende staten gedaan om statelozen het staatsburgerschap toe te kennen, ook al zijn sommigen van hen niet in staat aan alle administratieve voorschriften te voldoen. Dat was het! Dat waren mijn argumenten. Bovendien ging ik ook nog bij twee juristen te rade, die het met mijn argumentatie in principe weliswaar eens waren, maar de zaak in zijn geheel toch weinig kans gaven.

Bij de bevoegde autoriteit hadden we geluk: ons bezwaarschrift werd door een paar jonge, toegankelijke personen behandeld. Zij vroegen allereerst bij de juridische faculteit het relevante verdrag op en lazen het vermoedelijk voor de eerste maal in hun leven

door. De inhoud en het krachtige rechtskarakter dat het verdrag in Bosnië en Herzegovina had, waren voor hen overtuigend. Hun positieve beslissing baseerden zij op dit internationale rechtsinstrument en zij gaven hieraan inderdaad prioriteit boven de nationaal geldende administratieve regels. Wat een mijlpaal! Wat een verworvenheid voor de mensheid! Eindelijk stond de mens centraal, zijn aangeboren, onvervreembare rechten, zijn mensenrechten! Eindelijk week een bureaucratie die de mensen herhaaldelijk met minachting of op zijn minst onverschillig bejegende af van zijn eigen regels en zorgde deze ervoor dat een mens eindelijk het recht verkreeg om rechten te bezitten en te realiseren. Wat een feest! Eindelijk werd het begrip ‚mensenrecht‘ voor mij concreet, bijna effectief! Eindelijk was de internationale bescherming van de mensenrechten met haar duizenden bladzijden tellende dossiers, met haar commissies, met rapportageverplichting, bezwaarprocedures, een zeer ingewikkeld systeem, waarvoor men zijn eigen experts nodig heeft, werkelijk in staat een levend mens te beschermen, hem het leven te schenken en hem in staat te stellen te overleven.

Een doorbraak van ongekeerde omvang, een precedent! Nu wist ik eindelijk hoe ik ook in alle andere gevallen moest argumenteren en nu weet ik: Het gaat echt succes opleveren! Dit vormt de ene opening voor ons werk, dat juist diegenen ondersteunt bij hun ‚legalisatie‘, die volledig aan de zelfkant van de maatschappij in diepe armoede leven- de Roma. Er leven duizenden statelozen in Bosnië. En veel gevallen zijn misschien nog wel schrijnender dan de situatie van Kamal Kojadin. De andere opening is, dat Kamal Kojadin zich met mij in de toekomst zelf voor dit werk zal inzetten. Sinds kort is hij ter plekke mijn naaste medewerker. Hij brengt ons met hulpzoekenden in contact, brengt hun situatie in kaart, biedt hulp bij het afhandelen van post en begeleidt hen naar overheidsinstanties. Daarvoor ontvangt hij een honorarium van 200 euro per maand. Van dit geld betaalt hij zijn nieuwe kleine woning, de ziekteverzekeringspremie en zijn levensonderhoud. Het wordt echt een prachtig kerstfeest, dat wij overigens dit jaar met ons allen zullen vieren. Dat Kamal zich meer moslim dan christen voelt, maakt absoluut niets uit. Hij heeft beloofd voor mij en Alija een Libanees kerstmaal te bereiden!



Ingrid Halbritter

Vertaald uit het Duits door Marieke Wegman

EIRENE Nederland

Van de Voorzitter

En weer is er bijna een jaar voorbij. Ik kijk uit het raam van mijn kantoor. Zaterdagmiddag half 5 en de zon is zojuist ondergegaan. Een mooie Nederlandse winterdag ligt achter ons. De natuur, het serene licht wat een dag ons in deze tijd van het jaar nog geeft. En wat vredig. Dit zou je de hele wereld willen toewensen. En dat komt goed overeen met de visie die wij met elkaar geformuleerd

hebben. „EIRENE gelooft in een rechtvaardige, geweldloze en mondiale samenleving“. Kort, maar het geeft precies weer wat wij met elkaar willen.

We zijn intensief met het beleidsproces aan de slag geweest. Vooral om te kijken waar wij onze energie op richten. En hoe wij, naast de ondertussen aangeschoven jonge mensen, nog meer jonge mensen bij ons werk kunnen betrekken. Elders in deze nieuwsbrief een artikel

vervolg van pagina 4

over dit beleidsproces.

Wat ik hier wil melden is dat wij er allemaal veel energie van kregen. EIRENE is springlevend, en dat na 54 jaar. De problemen zijn de wereld nog niet uit, maar wij blijven doorgaan.

Ons project Estelí loopt prima. De mensen in Estelí voelen zich gesteund, het aantal activiteiten, dat men uit kan voeren, is flink opgelopen, en dat is toe te juichen. Het enige wat dit jaar nog niet gelukt is, is het rondkrijgen van de financiën aan onze zijde. Op dit moment zijn we nog aan het werk om voor dit jaar de laatste € 1650 bijeen te krijgen en wellicht kunt u ons daarbij ondersteunen, zodat we ook de donatie van het 2^e halfjaar volledig kunnen financieren. Het zou fantastisch zijn als we met elkaar dit kunnen realiseren. Vermeldt u bij een eventuele extra gift als omschrijving "Estelí".

Onze werkgroep 2035 gaat zich bezig houden met het vernieuwen van de website. Ook zal de huisstijl een opknappbeurt krijgen. Naar ik mag hopen leidt dit ertoe dat u al in het voorjaar een vernieuwde nieuwsbrief krijgt. Dit alles erop gericht om zo veel mogelijk mensen in ons te interesseren en wellicht aan ons te binden.

We hebben het er maar druk mee, maar het geeft een hoop energie.

Ik wens u vanaf hier hele goede feestdagen toe, met de tijd en de rust om aandacht te kunnen hebben wat belangrijk voor u is.

Ik wens u vrede toe.

Paul den Hartog
Voorzitter EIRENE Nederland



Beleidsplan 2012-2017

Omdat dit jaar het beleidsplan afliep zoals we dat in 2006 hebben opgesteld, besloten wij het afgelopen voorjaar om hier dit jaar weer aandacht aan te besteden. We hebben 2 dagen de tijd genomen om naar elkaar te luisteren en elkaar te vertellen wat voor ons persoonlijk belangrijk was.

Wij, dat waren naast het bestuur, leden van de werkgroep 2035, actieve leden, de kantoorvrijwilliger en (oud) vrijwilligers.

Het hele proces werd begeleid door Ad Dokman, die een wat onorthodoxe methode gebruikt om ieder zo veel en goed mogelijk aan bod te laten komen en tegelijkertijd aan het einde van een dag toch resultaat te hebben. En daar stonden we dan in de DG-kerk in Utrecht met jongleerballen onze samenwerking te testen en zaten wij in kleine groepjes met elkaar aan tafel, om de stellingen die wij opgeschreven hadden, voor elkaar te verdedigen en te behartigen.

Wat eruit kwam ontleen ik aan het verslag van onze 'jonge' secretaris:

Visie : "Eirene gelooft in een rechtvaardige, geweldloze en mondiale samenleving."

En de missie werd uit eindelijk als volgt vastgesteld:

"Eirene zet zich hiervoor in door middel van intensieve ontmoeting, dialoog en samenwerking om de onrechtvaardigheden (onbegrip) en conflicten te helpen oplossen".

De visie is dan de definitie van hoe wij de wereld zouden willen hebben, waarbij de missie is wat wij gaan doen om dit te bereiken.

Wij stelden voorwaarden vast waar ons werk aan moet voldoen:

- *Er moet een actieve vraag zijn gericht op het maatschappelijk veranderingsproces*
- *Wederkerigheid in vorm van balans*
- *Samenwerking op basis van gelijkwaardigheid*
- *Begripsverbetering – bewustwording – vice versa*
- *Project moet 100 % passen in visie en missie*
- *Vragen moeten gericht zijn op maatschappelijk terrein*
- *Toetsbaarheid*
- *Projecten moeten niet alleen financieel zijn*

En daarnaast formuleerden we het volgende normen-en-waardenkader:

Vertrouwen, elkaar in waarde laten, plezier, volharding, begripvol, afspraak is afspraak en elkaar daarop aanspreken, eenvoud en soberheid nastreven, maatschappelijk verantwoord werken, respect, transparantie, naar elkaar luisteren, elkaars inbreng waarderen, dienstbaarheid, conflicten oplossen via mediation (bij voorkeur), gelijkwaardigheid en streven naar consensus.

Hierna hebben wij de strategische aspecten vastgesteld. Strategie is de manier waarop je de missie uitvoert.

We doen dit door:

- *Mensen uit te zenden naar partnerorganisaties*
- *Actief te zijn in het opbouwen en onderhouden van gelijkwaardige samenwerking met partners in binnen- en buitenland.*
- *Het ondersteunen van projecten van partners.*
- *Fondswerving, subsidies en sponsoring.*
- *Het organiseren en bijwonen van conferenties/bijeenkomsten*
- *Lobby*

Na de beleidsdagen hebben we voor elk van deze strategische punten een bestuurslid verantwoordelijk gemaakt en hij/zij maakt de voorzet voor de invulling van dat onderwerp. Op een laatste beleidsdag in januari zal er nog met elkaar over gesproken en worden en wordt de beleidsnota vastgesteld. Deze zal vervolgens op de algemene ledenvergadering bekrachtigd worden door de leden. Heeft u interesse om na voltooiing van de beleidsnota deze te ontvangen, meldt u zich dan via de gebruikelijke kanalen bij het kantoor.

Al met al een behoorlijk project. Ik dank ieder voor zijn inbreng en inzet.

Paul den Hartog
Voorzitter EIRENE Nederland

Vrijwilligerswerk Buitenland

Reflectieweek in Noord-Ierland

Zoals al mijn voorgangers heb ik als EIRENE-vrijwilliger een tussentijds seminarie gehad. Omdat ik in het enige project van EIRENE in Nederland werk en daarom geen eigen seminarie kreeg, mocht ik voor een week naar Noord-Ierland gaan. De weken vooraf was ik erg benieuwd naar de bijeenkomst met mijn medevrijwilligers die hun vredesdienst in Ierland of Noord-Ierland doen. Zo heb ik samen met 15 EIRENIS een week in Castlerock aan de noordkust van Ierland doorgebracht.

De bedoeling van deze vroege bijeenkomst was het reflecteren op de eigen dienst en te horen wat de anderen vrijwilligers in hun projecten doen, maar ook om een pauze te creëren en uit te rusten van je werk. Heel belangrijk was ook het gesprek onder vier ogen met onze begeleider van EIRENE om problemen in het project of persoonlijke dingen te bespreken.

Over twee dagen verdeeld hebben wij in grote kring het werk van het project uitgelegd en verteld wat wij in onze vrije tijd doen en foto's laten zien. Het was erg interessant te zien wat de andere vrijwilligers in hun projecten doen. Er zijn bijvoorbeeld nog andere projecten bij vredesorganisaties zoals EIRENE of Kerk en Vrede waar vrijwilligers werken en met hen kon ik goed ervaringen uitwisselen. Zeer onder de indruk was ik van het werk in de arken (een levensgemeenschap van mensen met en zonder handicap) waar EIRENIS de hele dag aanwezig moeten zijn om de mensen met een handicap te helpen. Zo'n 24-uursbaan is erg vermoeiend

en de vier vrijwilligers die in een ark leven waren erg blij met de onderbreking.

We waren bijzonder blij met het bezoek van twee verrassingsgasten: onze twee begeleiders van het voorbereidingseminarie in juli zijn op bezoek geweest en hebben een halve week met ons doorgebracht.

Naast het officiële programma hadden wij nog genoeg tijd om rustig op het strand te wandelen of in de woonkamer te "chillen". Zo zijn alle vrijwilligers uitgerust en met nieuwe motivatie terug naar hun projecten gegaan. Ook ik ben terug in Nederland en vind het heel leuk om het werk voor EIRENE Nederland op O'43 te Utrecht weer op te pakken.



Matthias Frey
Bureauvrijwilliger EIRENE Nederland

30 jaar internationale vredesbrigades

Burgervredeswerk

Dit najaar vierde Peace Brigades International haar 30-jarig bestaan. Op de website van de Nederlandse landengroep staat onderstaande beschrijving van de geschiedenis van deze organisatie die een belangrijke inspiratiebron vormde voor andere organisaties die zich met burgervredeswerk bezighouden.

Het idee om Peace Brigades International op te richten kwam van mensen met praktische ervaring met geweldloosheid. Zeer inspirerend was daarbij het werk van Shanti Sena en zijn vredesleger in India en de ideeën van Mahatma Gandhi over geweldloosheid.

De eerste stappen tot oprichting zijn ondernomen door Narayan Desai, Piet Dijkstra, Raymond Magee, Radakrishna and Charles Walker. Na een bijeenkomst in India werkte de groep verder in Canada. Daar werd PBI opgericht op 4 september 1981. Een basisdocument werd vastgesteld en vele ideeën voor potentiële projecten werden bediscussieerd.

De eerste projecten:

Nicaragua en Guatemala

Het eerste veldwerk van PBI werd opgezet in Nicaragua. In september 1983 zijn 10 vrijwilligers in Jalapa neergestreken, vlakbij de Hondurese grens. Het team stond tussen de contra's en de sandinista's om de vijandigheden te temperen. Dit lukte wel in Jalapa, maar elders in het land in mindere mate. Het werk van PBI werd daarna overgenomen door 'Witness for Peace'.

PBI's eerste langlopende project begon in 1983 in Guatemala en hield daar op in 1999. Onder de extreme omstandigheden van het regime in Guatemala ontwikkelde PBI haar specifieke techniek: ongewapende internationale beschermende begeleiding. Deze methode was een antwoord op de vraag van de Mutual Support Group van vermiste familieleden. Nadat twee van hun leiders vermoord waren, begon PBI de andere leden 24 uur te beschermen, onder andere door hen te escorteren.

El Salvador

In 1987 stationeerde PBI een project in El Salvador, dit op uitnodiging van de Lutheriaanse Bisschop Medardo Gomez. De opzet was vergelijkbaar met die in Guatemala. Het meeste werk bestond uit het begeleiden van bedreigde organisaties in de basisbeweging en regelmatige bezoeken aan verschillende dorpen van teruggekeerde vluchtelingen. Organisaties waar PBI voor werkte waren COMADRES (Comitee van moeders en familie van vermisten), UNTS en FENASTRAS (vakbonden), CRIPDES (Christelijk comité voor interne vluchtelingen), en AMS (een vrouwenorganisatie).

Het project in El Salvador is in 1992 afgesloten. Er waren geen aanvragen voor begeleiding van PBI-ers meer nadat

het vredesakkoord tussen de overheid en de guerrilla's getekend was. We blijven de situatie in het land volgen, met af en toe een bezoek aan de organisaties die we daar ooit begeleid hebben. We hopen dat er nooit meer een reden zal zijn om terug te moeten keren.

Overige projecten

In 1989 begon PBI een project in Sri Lanka, dat in 1998 afgesloten werd. In 1991 is een project in Noord-Amerika geopend, met name voor de oorspronkelijke bevolking.

Nadat we in 1993 kort in Haïti geweest waren op verzoek van de coalitie 'Cry for Justice', begon in december 1995 een langdurige aanwezigheid in Haïti.

PBI heeft ook aan samenwerkingsprojecten gedaan met het Balkan Peace Team, dat actief was in Kroatië en recentelijk in Belgrado en Kosovo. Een ander samenwerkingsproject van PBI betrof de 'International Service for Peace', in Chiapas Mexico.

Kleine projecten van PBI vonden plaats in Noord-Ierland, Israël/Palestina, Zuid Afrika, en in en rond het Wereld Tribunaal in Salzburg in Oostenrijk, 1993.

In 1988 is er een tweede project in Nicaragua geweest samen met de 'United Nations University for Peace' in Costa Rica. Daar werden workshops gegeven en discussies gehouden over geweldloosheid en sociaal verweer.

PBI is vervolgens nog meer projecten begonnen, waarvan er nu nog vier lopen. Over deze huidige projecten in Colombia, Guatemala, Mexico en Nepal kunt u alle recente informatie hier op de website van PBI Nederland lezen.

Indonesië

Begin 2011 heeft PBI helaas moeten besluiten de activiteiten van het Indonesiëproject te sluiten vanwege een aantal problemen en beperkingen bij het beschermen van mensenrechtenverdedigers. PBI was sinds 1999 actief op verschillende locaties in Indonesië. PBI gaat in 2011 nog wel door met advocacy werk vanuit Nederland en daarnaast onderzoeken wij of we op termijn terug kunnen keren.

Informatie afkomstig van:

<http://www.peacebrigades.nl/>



Werkgroep 2035

In de EIRENE nieuwsbrief van juni 2011 heb ik u verteld dat ik mij binnen EIRENE waarschijnlijk zou gaan bezighouden met het aansturen van de werkgroep 2035. Nu, dat waarschijnlijk is een zekerheid geworden en ik kan u vertellen dat we al flink aan de weg aan het timmeren zijn.

De werkgroep 2035 is opgestart met als doel EIRENE klaar te stomen voor de toekomst. In deze werkgroep zitten jongeren tussen de 20 en 35 jaar die toewerken naar een EIRENE in 2035. Wij zijn momenteel bezig met het maken van een vernieuwde website met meer up-to-date informatie, ideeën aan het verzamelen voor het gebruik van social media en het vernieuwen van het drukwerk. Tevens zijn we bezig met de voorbereidingen om nieuwe mensen te werven die EIRENE willen ondersteunen.

Momenteel bestaat de werkgroep uit vier mensen: Liseth, Lennart, Matthias en ondergetekende. Het is nu onze taak om nog meer jongeren enthousiast te maken om mee te doen. U kunt daar natuurlijk bij helpen, dus mocht u tussen de 20 en 35 zijn of iemand in deze leeftijdscategorie kennen die wellicht actief wil zijn in de werkgroep, dan nodig ik u van harte uit om dit aan onze bureauvrijwilliger Matthias te laten weten. Wij nemen dan graag contact op.

Via deze nieuwsbrief en in de toekomst ook via de website en social media, zullen wij u op de hoogte houden van de vorderingen van de werkgroep 2035.



Lianne Belt
Bestuurslid EIRENE Nederland
Voorzitter Werkgroep 2035



Vanuit een principe van actieve geweldloosheid ondersteunt EIRENE op het noordelijk en zuidelijk halfrond initiatieven, die zich voor geweldloze conflictoplossing en een duurzame en rechtvaardige ontwikkeling inzetten.

EIRENE Nederland is onderdeel van EIRENE Internationaal.

Postbanknr. 185 66 60
t.n.v. EIRENE Nederland
te Deventer

(giften zijn aftrekbaar van de belasting)

Postadres:

Postbus 1528, 3500 BM Utrecht

Telefoon: (030) 271 43 76

Email: info@eirene-nederland.org

Web: www.eirene-nederland.org

Internationale Oecumenische
Vredesdienst

EIRENE-nieuws verschijnt 4x per jaar.

Redactie: Matthias Frey en Liseth Meijer.

Lay-out: Cesar N. Mercedes Manchego.



Wat is EIRENE?

Onze oorsprong, EIRENE werd in 1957 opgericht door christenen uit de verschillende historische vredeskerken. Dit zijn kerken die van oudsher veel nadruk leggen op geweldloosheid en pacifisme. Tot de oprichtingsorganisaties behoren de Mennonite Central Committee (MCC, doopsgezinden in het Nederlands), de Brethren Service en de International Fellowship of Reconciliation (IFOR). Zij wilden een teken stellen tegenover de herbewapening na de Tweede Wereldoorlog. Het Griekse woord 'eirene' betekent vrede. Een toepasselijke naam dus voor een internationale oecumenische vredesdienst.